

μέρα! έγινετο πλέον ανυπόφορος· ο δε ισπανός κυβερνήτης του Αργοναύτου εξήγησεν επί τέλους δι' αναφοράς του ναπαλλάξουν το κάτεργον από τον όχληρον αυτών κατεργαρήν.

Η επιτροπή, η οποία επρόκειτο να εξετάση τον Πασίχαρον και ναποφανθή περι της τύχης του, συνήλθεν επί του Αργοναύτου, υπό την προεδρείαν του άγγλου ναυάρχου.

Ο λόρδος Κόκνευ ήτο άνθρωπος μετρίου αναστήματος, με φουσκωμένην κοιλίαν και με μύτην πολύ χονδρήν. Ο τζέντλεμαν αυτός ήτο καθ' υπερβολήν υπερήφανος και είχε κάτι ιδέας καθ' υπερβολήν παραδόξους. Επεριφρονούσε βαθύτατα κάθε πρόσωπον, το όποιον δεν είχε την τιμήν να είνε άγγλος ευπατριδης, και έφρόνει, ότι κυρίως είπειν δεν υπήρχεν επί της γης τίποτε άλλο, παρά μόνον άγγλοι ευπατριδαι· τα άλλα ξηνη, οι άλλοι άνθρωποι, τα άλλα πράγματα, έμφυχα ή άψυχα, ένόμιζεν ότι είχαν δημιουργηθή αποκλειστικώς προς χρήσιν και ωφέλειαν των άγγλων ευπατριδών.

Η Έξοχότης του έπλησίασε λοιπόν με μεγάλην σβζαρότητα και αξιοπρέπειαν τον δραγόνον, — ο όποιος, άκίνητος εις την θέσιν του, τον περητρήει με πολλήν περιέργειαν, — και καταδέχθη να τον έρωτήση:

— Πώς ονομάζεσαι, παιδί μου; — Πασίχαρος, απήντησεν ο αίχμάλωτος, ως άφρημένος, ως συλλογίζομενος άλλο πράγματι.

— Άκούσε λοιπόν, Πασίχαρε, εξηκολούθησεν ο ναύαρχος όλονέν αυτηρότερος. Φαίνεται, ότι . . .

Ο μεγαλοπρεπής λόρδος δεν ήμπορεσε να τελειώη την φράσιν του. Δι' ένός πηδήματος αποτόμου, ο δραγόνας άνήλθεν επί των ώμων του άγγλου ναυάρχου, και δρόξας τα μαλλιά του ως χαλινάρια, ήρχισε να του κτυπά τα πλευρά με τους πτεριστήρας του, και να φωνάζη:

— Χόπ! χόπ! χόπ! . . . Γκαλόπ, φοφήμι, παληάλογο! γκαλόπ, σου λέγω!

Τί; δεν έννοεζς να το κουνήσης; . . . Στάσου να σου δείξω έγώ . . . Ντέεεε!

Και κρίνων, ότι το υποζύγιόν του ήτο άξιον έπανορθωτικής τιμωρίας δια την πρωτακουστον άπειθειάν του, ο Πασίχαρος έσπευσε να εφαρμόση το γνωστόν άξιωμα της ίππευτικής, κατά το όποιον ή ποινη πρέπει να διαδέχεται άμέσως το παραπτωμα.

Όταν οι άγγλοι ναύται, συνελθόντες από την πρώτην των κατάπληξιν, κατώρθωσαν να καταβιάσουν τον μανιώδη ίππέα και να λυτρώσουν από τους ισχυρούς του πόδας τον δυστυχή λόρδον Κόκνευ, ο ναύαρχος εύρίσκετο εις κακήν κατάστασιν.

— Να τον στείλετε όπου διάβολο θέλετε! εφώνηζε. Κίμετέ τον, ότι άγαπάτε· φήκει να μή τον ξαναϊδώ· ετζ μάτια μου.

Με όλην την δυνατήν ταχύτητα, ο Πασίχαρος έδεδη ώς εμπόρευμα, έρριφθη εις μίαν λέμβον και ώδηγήθη εις το Κάδιξ, όθεν εις ισπανός άξιωματικός επεφροτίσθη να τον οδηγήση μέχρι των γαλλικών προφυλακών.

Ο ύπολοχαγός του γαλλικού πεζικού, ο όποιος τον παρέλαθεν, έλυτεν άμέσως τα δεσμά του και διέταξε δύο στρατιώτας να τον μεταφέρουν εις το νοσοκομείον.

— Περικτόν, κύριε ύπολοχαγέ! απήντησεν ο δραγόνας, χειρετών στρατιωτικώς. Είμαι πολύ καλά εις την ύγειάν μου, και άλλο δεν θέλω, παρά να επανέλθω εις το τάγμα μου.

Κατόπιν έστράφη προς τον ισπανόν άξιωματικόν και έγέλασεν εμπρός του έμπαικτικώτατα.

— Α, διάβολε! άνέκραξε μανιώδης ο ίδαλγός· δεν είσαι λοιπόν τρελός;

— Έγώ; κάθε άλλο! Ηθέλησα μόνον να δώσω ένα μάθημα ίσπανίας εις τον ναύαρχόν σας, δια να του χρησιμεύση αν ποτε θελήσουν οι κύριοι άγγλοι να συστήσουν κανένα σώμα ίππικού εις το ναυτικόν των!

Τί να κάμη ο ισπανός άξιωματικός, μόνος μέσα εις το γαλλικόν στρατόπεδον; . . . Έφυγε λυσσών, αλλά χωρίς να προσφέρη λέξιν . . . Και μόλις έφρασεν εις το Κάδιξ, συνέταξε μίαν κεραιονόλον αναφοράν προς τους προϊστάμενους του, συνεπαία της οποίας έκτοτε έχροτούντο όλοι οι αίχμάλωτοι, είτε προσεποιούντο τον τρελόν, είτε ήσαν άληθινά.

Έν τώ μεταξύ ο Ρογήρος και ο φίλος του Βίλλαμπούας δεν έχανον τον καιρόν των. Ειργάζοντο δραστηρίως, δια να διακτυπήσουν το ξύλινον τοίχωμα του πλοίου με το χαλκόν του έπιστρωμα. Από σιδηρά στέφανα κλαιδών βρελίων είχαν κατορθώση να κατασκευάσουν προίονια, και από τεμάχια παλαιών ξιφών και μαχαίριων, τρυπάνια και κοπίες. Όπως δήποτε ή εργασία ήτο μακρά και επίπονος. Το τοίχωμα του πλοίου είχε πάχος όκτώ έως δέκα δακτύλων· έπειτα, έπρεπε να κρούπτωνται συγχρόνως και από τους δεσμοφύλακας και από τους συντρόφους των· δεν ήμπορούσαν να έργάζονται παρά μόνον τας ώρας, καθ' ός ούδεις εύρίσκετο εις το ύπόστρωμα, την δε νύκτα απέκρυπτον την εργασίαν της ημέρας με διάφορα σκεπάσματα, δια να διαφεύγουν το άγρυπνον και ύποπτον όμμα των στρατιωτών, οι όποιοι περιεπόλουν σχεδόν άδικήτως.

Απέφευγον επίσης και το να μένουν παράμερα πολλήν ώραν, δια να μη κινούν τας ύπονοίας των Ισπανών και των Άγγλων· απεναντίας έδεικνυον μεγάλην φαιδρότητα και προσεποιούντο ότι είχαν συνειθίση πλέον την έλεεινήν έκείνην ζωήν. . .

Επί τέλους ή τρύπα έτελειώσεν. Είχον γίνη αι προτοιμασίαι της δραπέτευσως, είχαν ληφθή τανάγκατα μέτρα· δεν έλειπε, παρά μόνον ή ευκαιρία. Η δραπέτευσίς ώρίσθη δια μίαν νύκτα, κατά την όποιαν ήλιπζον να έχουν γαλήνην, ώστε, χωρίς μεγάλους κινδύνους, να ήμπορέσουν να φθάσουν κολυμβώντες εις την απέναντι ακτήν.

Η ημέρα ήργησε πολύ να τελειώση δια τους δύο φίλους· αι ώραι της εφάνησαν εις αυτούς εξαιρετικώς μακράι, άνικραί, βρασανιστικάι· και όμως, όσον γενναίοι και αν ήσαν, ήσθάνοντο χωρίς να θέλουν μίαν ζωηράν συγκίνησιν, συλλογίζομενοι ότι έπλησίαζεν ή στιγμή, κατά την όποιαν επρόκειτο να εκτελέσουν την τολμηράν των άποπειραν.

Τελοςπάντων ήλθεν ή νύξ, όχι πολύ φωτεινή, αλλά όχι πάλιν και τόσο σκοτεινή, ώστε να μη ήμπορούν να διευθυνθούσιν προς την ακτήν, χωρίς κίνδυνον παραπλανήσεως εις το ανοικτόν πέλαγος.

Ολίγον κατ' όλίγον οι αίχμάλωτοι του ύποστρώματος απέκοιμήθησαν όλοι, και έγινε σιωπή.

Κρότος βηματων ρυθμικών άντήχησεν έξαφνα. Ητο ή πρώτη νυκτερινή περίπολος. Αμα έπέρασεν, ο Βίλλαμπούας και ο Ρογήρος έσηκώθησαν άμέσως με μεγάλας προφυλάξεις, έφθασαν εις την τρύπαν, την έξεσκεπασάν, άφαιρέσαντες τα πράγματα, τα όποια την έκρυπτον, και ο Ρογήρος έβγαλε το κεφάλι του έξω, δια να ιδη μήπως είχαν έννοήση τίποτε ο φρουρός, ο όποιος έστέκετο εις την υπερκειμένην γαλιερίαν.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ [Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire]

Τρέχει γοργό και ολόδροσο μέρα και νύχτα με βοή το ποταμάκι μέσ' ες τον μικρό νερόμυλο, που άλέθει το εύλογημένο σιταράκι.

Τρέχει ολόενα ακούραστο και από τον δρόμο, που περνάει και διαποτίζει τάγριολούλουδα [βαίνει, και τα φυτά και όλα τα δένδρα τα εύφραίνει.

Αγνότατο και πρόσχαρο και το άγγελόψυχο και γνωστικό παιδάκι τον κάμπο τον άνθόσπαρτο περνάει της ζωής ώσαν το ποταμάκι.

Και εάν πηγή άστειρευτη μέσ' ες την καρδιά του ή καλωσύνη πλημκαί όλα τα φτωχολούλουδα [μυρίζει με της αγάπης το άγιο μύρο, τα ποτίζει.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΑΚΙ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια έδε σελ. 45)

Η φωνή της σβύνεται την άπαύγουν, χωρίς νακούσουν τας ίκεσίας της. Η Κοραλία κλαίουσα, έμεινεν επί του καταστρώματος. Κατόπι την ήρπασαν και αυτήν αποτόμως, την κατεβίβασαν και την απέθεσαν εις μίαν λέμβον, κατά το ήμισυ κενήν. Ω, αν ήτο έκείνη, εις την όποιαν έβαλαν και την μητέρα της!

Κράζει, έρωτά τους εύρισκομένους πλησίον της. Αλλά ως απάντησιν λαμβάνει θρήνους και έρωτήσεις όμοίας με τας ίδικός της. Έξακολουθούσιν να καταβιάζουσι επίβιας εις την λέμβον. Έκει επάνω, ανυψούσα τους δακρυβρέτους οφθαλμούς της, διακρίνει προς στιγμήν, εις την λάμψιν ένός φανού, το πρόσωπον του Έρρικου, ώχρον και σοβαρον· κρατεί έν-ρεβόλθερ. Και ή πένθιμος παρέλασις εξακολουθεί. Αι πρώται λέμβοι είνε ήδη πλήρεις, καταφορτοι μέχρι βυθίσεως, και άπομακρύνονται βραδέως. . . Τότε ή Κοραλία νομίζει ότι βλέπει — με ποίαν άνεκλάλητον χαράν! — να καταβιάζουσι δια της βίας τον Γεράρδον εις την ίδιαν λέμβον όπου εύρίσκετο και αυτή· ναι, δια της βίας, διότι το παιδίον έπέμενε να το αφήσουν πλησίον του πατρός του και του άδελφού του. . . Είδε καλά, ή μήπως ήπατήθη; . . . Ω, ά; ήτο δυνατόν και οι άλλοι δύο να εύρίσκοντο πλησίον της, ως εκ θαύματος! . . . Και έν τώ μέσω της άγωνίας της, αισθάνεται αίφνης μίαν χείρα ψύουσαν την ιδικήν της.

— Κοραλία! . . . σεις είσθε, Κοραλία; την έρωτά μία τρέμουσα φωνή, την όποιαν αναγνωρίζει. Είνε ή φωνή της Λίνας Βέμπερ.

— Α, συ είσαι, Λίνα; ανακράζει ή νεάνις. Πόσον είμαι εύτυχής που σ' έχω κοντά μου! . . . Δέν μου λές, ο Γεράρδος ήταν αυτός που κατέβασαν τώρα, ή μήπως έκαμ λάθος;

— Αχ, έγώ δεν βλέπω καλά ούτε την ημέρα. . . Έχεις δικη, καίμενη Λίνα . . . Ο μπαμπάς . . . που είνε ο μπαμπάς; . . . Φιθυρίζει ή Λίνα κλαίουσα. Λέτε, κυρία Κοραλία, να είνε μέσα στη βάρκα μας;

— Ίσως. . . Ξέρω κ' έγώ; . . . είνε τόσο σκοτεινά, που δεν είμπορώ πεια να διακρίνω τίποτε, απέκριθη ή Κοραλία με μεγάλην προσπάθειαν δια να κατανήκη την άγωνίαν της και να δώση όλίγον θάρρος εις την δυστυχή μικράν, ή όποια της θλίβει έν άπελπισία την χείρα και φιθυρίζει:

— Αχ, πώς φοβούμαι! . . . Κυρία Κοραλία, που είνε ο μπαμπάς; . . . Πού

ή ο πάμε; . . . Τι κρού που κάμνει! τί σκοτάδι! . . . Θα πνιγούμε, κυρία Κοραλία; . . . Αχ, τρέμω! τρέμω!

Η Κοραλία έλκυει το κοράσιον εις τα γόνατά της, και τότε βλέπει ότι δεν φορεί παρά μόνον το νυκτικόν του, και αυτό βρεγμένον από την θάλασσαν. Η Κοραλία όμως είχε κοιμηθή ένδεδυμένη, κατ' την συμβουλήν και το παράδειγμα της μητρός της· έκτός τούτου, εις την στιγμήν της πρώτης παραχΐς, είχε αρπάση έν ταξειδιωτικόν επανωφόριον, διπλωμένον και δεμένον με λωρίκ. Το άνοίγει άμέσως και σκεπάζει με αυτό το παγωμένον σωμάτικι της Λίνας· και ή γλυκερά έκείνη θερμάτης έμφυχώνει, ένδυναμώνει όλίγον κατ' όλίγον την μικράν ναυαχόν.

— Τι καλή που είσθε! . . . Φιθυρίζει, κατακλιούσταν τας χείρας της Κοραλίας. Αμέ ή κυρία Μασσαί; . . . Έδώ είνε; — Όχι, Λίνα μου, απαντά στενάζουσα ή Κοραλία δεν το πιστεύω! . . . Θα την έβαλαν σε καμμιάν άλλη βάρκα. Αχ, μητέρα μου! . . . μητερούλα μου. . . Η νεάνις δεν δύναται πλέον να συγκρατήση τα δάκρυά της. Και ή μία πλησίον της άλλης, συνεσιγμέναι αι δύο δυστυχεις έκείναι, κλαίουσι μαζί. Αλλά και πόσοι άλλοι καρδιαί βρασανίζονται υπό της αυτής άγωνίας έντός της υπερπληθούς λέμβου, ή όποια τους άπάγει προς το άγνωστον της σκοτεινής νυκτός! . . . Και υπό την ισχυράν κωπηλασίαν των ναυτών, ή λέμβος κινείται ταχέα και άπομακρύνεται όλονέν από το καταβιασμένον πλοίον. Μακράν έν τώ μέσω της όμίχλης, δεν διακρίνεται παρά ως μίχ μεγάλη υπέρυθρος κηλίς. Έξαφνα κί αυτή ή κηλίς εξαλείφεται, βυθίζεται εις την θάλασσαν. Το άτιμόπλοιον κατεποντίσθη, και ο σάλος, ο όποιος παρήχθη εκ τούτου, εξηπλώθη μακράν εις το πέλαγος και συνεκλόνας τας λέμβους.

Οι κωπηλάται ανακράζουσι: — Άντιο, Εύσταθία!

Τότε οι ναυαγοί θλίβονται ακόμη βιθύτερον· αισθάνονται έαυτούς περισσότερον μόνους έν τη έρημία του άπεράντου ωκεανού, αφ' ου έβυθίσθη το κάλον άτιμόπλοιον, το όποιον τους έφερε τόσο μακράν. . . Και άρά γε, όλοι οι έπιβάται, όλον το πλήρωμα, ο λαμπρός έκείνος πλοίαρχος και οι άξιωματικοί, έλαβον καιρόν να διαφώδην τον φρικώδη αυτόν θάνατον; . . . Και άρά γε ήσαν βεβαίωτερον περι της τύχης των και της τελικής των σωτηρίας αυτοί, οι όποιοι τον διεφύγον; . . . Όποιοι φρικώδεις άπορία! . . . Χθες ακόμη να διασκεδάζουσι με τόσην φαιδρότητα επί της Εύσταθίας, — και σήμερα να τους περαιοιχίζη ή συμφορά, ο θάνατος, ή φρίκη! Πόσοι έζ' αυτών, — εκ των έπιζώντων, — δεν είχαν χάση ό,τι είχαν

εις αυτόν τον κόσμον, όχι μόνον τα υλικά των αγαθά, αλλά και αυτά τα αγαπημένα των πρόσωπα, τους συγγενείς των, από τους όποιους έχωρίσθησαν κατά την φοβερήν έκείνην στιγμήν δια να μη τους επανίδουν ίσως ποτέ! . . .

Με περτωδή ανυπομονήσιν οι ναυαγοί άνέμενον την ημέραν. Η λέμβος των έσαλεύετο, και υπέφερον εκ τούτου οι έπιβάται, οι συνειθισμένοι από τόσας ημέρας εις τον άκύματον πλούν της γιγαντιαίας Εύσταθίας. Από καιρού εις καιρόν το κύμα εισήρχετο έντός της λέμβου, και τότε αι γυναίκες έξεφώνιζαν, νομίζουσαι ότι θα έβυθίζετο.

Επί τέλους, δια μέσου της πυκνής άκόμη όμίχλης, ανεφάνη μία λάμψις άσθενής· και έξαφνα, ως πέπλος σχιζόμενος, ή άπαισία όμίχλη έσκεδάσθη, έφυγεν, έχάθη πρό των ακτίων του ανατέλλοντος ήλιου.

Η θάλασσα, φαίόχρους και άμαυρά, ήπλουτο περίξ της λέμβου όσον έφθανεν ο οφθαλμός. Και έφ' όλης έκείνης της έκτάσεως ούδέν ήχνος, ούδέν σημεϊον έδεικνυον την θέσιν, όπου είχε βυθισθή ή Εύσταθία. Και αι άλλοι δέ λέμβοι επίσης είχαν εξαφανισθή, ως εάν τας άπήγαγε φεύγουσα ή όμίχλη.

Οι ναυαγοί, οι όποιοι ήλιπζαν προς στιγμήν, περιέπεσαν και πάλιν εις άπελπισίαν. Ησαν μόνοι, κατάμονοι! Όποια θέσις δεινή!

Έν τούτοις ή θάλασσα ήρχισε να κυματίζει φωτεινότερα, κραιότερα. Την πρώτην στιγμήν της άριστου μελαγχολίας της ήπυς, διεδέχθη ή φαιδρότης ώραιας πρωίας. Επί του κυανού ουρανού συνεσωρεύοντο ρόδινα νεφύδρια ελαφρότατα ως πτίλα· ο δε ήλιος ανερχόμενος όλονέν από τον όρίζοντα θερμότερος, εύεργετικώτερος, έστέγγωνε τα υγρά ένδύματα των ναυαγών, και παρείχεν εις τας ψυχάς των το πρώτον γλυκύ συναίσθημα, το όποιον έδοκίμαζον μετά την καταστροφήν.

Με το πρώτον φώς της ημέρας, ή Κοραλία περιέφερε βλέμμα αγωνιώδες καθ' όλον το μήκος της λέμβου. Ποίον από τους ίδικούς της θανεγνώριζεν άρά γε μεταξύ των άγνωστων, οι όποιοι την περιεστοιχίζον; Τον πατέρα της; . . . την μητέρα της; . . . τον Γεράρδον; . . . τον Έρρικον; . . . την Μαργαρόναν; . . . Και αν δεν ήτο κανείς; . . . Η σκέψις αυτή συνεθλίβε τη καρδίαν της· και οι οφθαλμοί της έτυφλώθησαν από δάκρυα. . . Τα έσπόγγισε και έκύταξεν. . . Όλοι σχεδόν τη ήσαν άγνωστοι· ως έπιτόπλειστον ήσαν έπιβάται της πρώρας, τους όποιους ούδέποτε είχε συναντήση. Η κυρία Μασσαί, φεψ! δεν ήτο εκεί. Έξακολουθούσα την έπιθεώρησιν, ή Κοραλία ανεγνώρισε τον Λεγκέν, ο όποιος έκράτει το πηδάλιον. Με όλην της την

θλίβην, ἠσθάνθη κάποιαν χαρὰν διὰ τὴν συνάντησιν τοῦ ἀγαθοῦ ναύτου, τὸν ὁποῖον πολλακίς εἶχον φιλοδώρησιν καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Γεράρδος. Ἄλλὰ νὰ! εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς λέμβου, τὸ πολύχρωμον ἐκεῖνο σάλι. . . τὸ μελαχροινὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τὴν κυττάζει καὶ γαμογελαῖ, μολονότι θαυρόδρεκτον. . . ἄ, εἶνε ἡ Μαργαρόνα! . . . Ὀλίγον παρακάτω, εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου, ἡ Κοραλία διακρίνει μίαν κεραλὴν κεκλιμένην, ἐν μέτωπον ὠρὸν. . . Εἶνε ὁ Γεράρδος! . . . ἄλλ' εἶνε νεκρός, ἡ κοιμάται; . . . Ὅρμᾶ μεθ' ὄλας τὰς διαμαρτυρίας τῶν γειτόνων τῆς, καὶ εὐρίσκειται γονυπέτης πλῆσιον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. . . Θεέ μου, πόσον εἶνε ὠρὸς! . . . Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, μία πληγὴ πελιδνὴ, μαρτυρεῖ κτύπημα σοβαρόν. . . Τὸν θλίβει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. . . τὸν παράκαλεῖ νὰ συνέλθῃ, νὰ ἐξυπνήσῃ. . . Καὶ πρὸς μεγάλην τῆς χαρὰν, ὁ Γεράρδος ἀνοίγει ἐπὶ τέλους τοὺς ὀφθαλμούς. — Γεράρδος! . . . ἀδελφοῦλή μου! . . . τί ἔχεις; . . . εἶσαι πληγωμένος; . . . ἐρωτᾷ ἡ Κοραλία ἀγωνιωδῶς.

— Ἐκτύπησα ἓ ἓνα ξύλο. . . ψιθυρίζει ὁ Γεράρδος μετ' ἀπλανέως βλέμμα. Ἄλλὰ δὲν εἶνε τίποτε! . . . Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι; . . . Ἄ, ναι, τώρα ἐνθυμοῦμαι. Με κατέβασαν διὰ τῆς βίας. . . Ἄ, Κοραλία! ἡ Εὐστάθια; . . . πάει; . . . πάει; . . .

Ἡ Κοραλία, μὴ δυναμένη νὰ ὀμιλήσῃ, νεύει ἐπιβεβαιωτικῶς.

— Καὶ ὁ πατέρας; . . . ἡ μητέρα; . . . ὁ Ἐρρίκος; . . . ἀνακράζει ὁ Γεράρδος ὑπεχειρόμενος.

— Δὲν εἶνε ἐδῶ, ἀπαντᾷ ὀρθοῦσα ἡ Κοραλία. Τούλάχιστον δὲν ἔχωρισθῆκαμε ἡμεῖς! . . . πάλι καλά, ἀφ' οὗ θὰ εἴμεθα μαζί.

— Μὰ ἡ ἄλλες βάρκες τί ἐγιναν; Κατὰ ποῦ ἐτράθησαν;

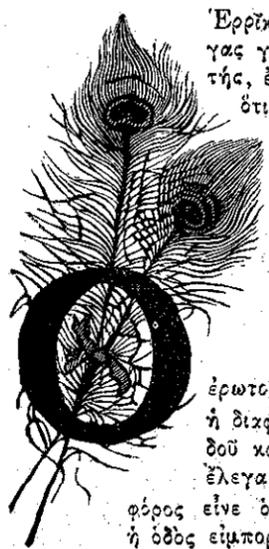
— Δὲν ἤξερω. . . Νά, κύτταξε! εἴμεθα στὴ θάλασσα μόνοι. . . Ὅσω νὰ κυττάξῃ κανεὶς, δὲν διακρίνει τίποτε. . .

— Περιέργον πρᾶγμα! . . . Ἄλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε μακριά. . . φθάνει μονάχα νὰ μὴν ἐβούλιασαν.

— Ὅχι, μὴν το λές! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία φρικώσα. Θυμήσου τί μας διηγήθητ' ὅσοι φορὸς ὁ Λεγάς, (ἀλήθεια εἶνε ἐδῶ, ἐκεῖ πέρα στὴν ἄκρην, καθὼς καὶ ἡ Μαργαρόνα) στὴ θάλασσα συμβαίνουν πολὺ παράξενα πράγματα! μίᾳ ἐλαφρᾷ ὀμίλῃ ἐξάφνα εἰμπορεῖ νὰ σου κροβῆ τὰ ἀντικείμενα, ποῦ ἀπέχουν ὀλίγας μόνον ἑκατοντάδας μέτρων. Φαντάσου νὰ ἦταν ἀληθινὸ! φαντάσου νὰ εἶνε τώρα κοντὰ μας, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπουμε, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὁ Ἐρρίκος, οἱ φίλοι μας. . .

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἐρρίκος Χάινε, ὁ μέγας γερμανὸς ποιητῆς, ἔλεγε φαιδρῶς, ὅτι ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ ὀμμάτων καὶ ἀνωμάτων ἡμῶν, εἶνε ὅτι διὰ τὰ δευτέρα ξυλιζόμεθα ἀπὸ τὸν διδάσκαλον περισσότερον. Ἄν μ' ἐρωτῶσαν ποῖα εἶνε ἡ διαφορὰ μεταξὺ ὀδοῦ καὶ λεωφόρου, θὰ ἔλεγα ὅτι ἡ μὲν λεωφόρος εἶνε ὀμμάλη ἐν ᾧ ἡ ὁδὸς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἀνωμάλοσ. Ἄλλὰ ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν μόνον, ἡ λεωφόρος μού φαίνεται ἀνωμαλοτέρα, καὶ ἵτις δι' αὐτὴν θὰ ἐξυλιζέτο κανεὶς ἀπὸ τὸν διδάσκαλον περισσότερον. . .

Ὅπως δὴ ποτε, ἡ εὐρεῖα καὶ μακρὰ ἐκεῖνη ἀθηναϊκὴ ὁδὸς, ἡ παράλληλος πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἡ ἀπὸ τῆς Πλατείας τῆς Ὁμοιοῦσας ὀδηγοῦσα μέχρι τῆς Πλατείας τῶν Ἀνακτόρων, καὶ εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ὁποίας ἐγείρεται τὸ Πανεπιστήμιον, — ὀνομάζεται Λεωφόρος Πανεπιστημίου.

Αὐτὴν θάκολουθῶμεν καὶ θὰ περιγράψωμεν ἀπὸ σήμερον. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀκριβῶς σταθμεύει τὸ τραίμ. Ἄν θέλωμεν, εἰμποροῦμεν νὰ το πάρωμεν, — ὅπως λέγουσιν κοινῶς, μολονότι αὐτὸ μᾶς πέρνει, — νὰ διανύσωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅταν θὰ κάμψῃ παρὰ τὴν Ἀκαδημίαν, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους δρόμον του, ἡμεῖς νὰ κατέλωμεν καὶ νὰ τελειώσωμεν τὸν περίπτον μας πεζῆ.

Μοναδικὸν ἐντύπωμα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου! Εἶνε ὀρισιμένως ἡ εὐρυτέρα, ἡ μεγαλοπρεπέστερα, ἡ ὠραιότερα ὁδὸς τῆς πρωτεύουσας. Εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ὁδὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν κτιρίων, δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν. Τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Ἀκαδημία, ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, τὸ Ἀρσάκειον, ἡ Μητρόπολις τῶν Δυτικῶν, τὸ Ὀφθαλματρεῖον, τὸ Ἰλίου Μέλαρον, καὶ πλῆθος ἄλλων ἰδιωτικῶν μεγάρων τὴν στολίζουν ἀπαραμίλλως. Εἶνε τόσο εὐρεία, ὥστε εἰς πολλὰ μέρη — πρὸ τῆς Ἀκαδημίας παραδείχματος χάριν, — ἔχει ὄψιν μεγάλης πλατείας. Εἰς τὴν εὐρύτητα τῆς ὀφείλει καὶ τὸ ὅτι ποτὲ σχεδὸν δὲν φαίνεται πολυάνθρωπος. Ὅσον πολ-

λοὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ διαβάται τῆς, γάνονται, νομίζεις, μικραίνουν καὶ ὀλιγοστεύουν μᾶλλον εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην ἔκτασιν! διὰ τοῦτο διατηρεῖ πάντοτε μίαν μεγαλοπρεπὴ καὶ καθεαυτὸ ἀριστοκρατικὴν ἡρεμίαν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην θὰ ζητήσῃς εἰς ἄλλας κεντρικὰς καὶ πολυάνθρωπους ὁδούς. Εἰς τοῦτο συντείνει καὶ τὸ ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἐμπορικὴ ὁδός. Κυρίως ἐμπορικὰ καταστήματα δὲν ὑπάρχουν, καὶ οὔτε μία βιτρίνα δὲν θὰ σε σταματήσῃ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἄλλ' ἂν λείπῃ ὁ στολισμὸς αὐτός, πόσον ἄφθονοι καὶ πλούσιοι εἶνε οἱ ἄλλοι τῆς στολισμοί! Ἀγάλματα, κίονες, παραστάδες, ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, κατὰ λευκὰ μάρμαρα, κιγκλίδες, πρᾶσι καὶ κήπων, μεγαλοπρεπὴ θάλαμματα, — τὰ πάντα συμπλέκονται ἐναρμονίως καὶ ἀποτελοῦν ἐν σύνολον τόσο εὐάρεστον, τόσο ὠραῖον, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ εὐρωπαῖοι, εἰ συνειθισμένοι εἰς τοιαῦτα μεγαλεῖα, ἵστανται καὶ το θαυμάζουν κερηνότες.

Καὶ εἶνε πραγματικῶς τὸ ὠραιότερον πᾶν ὄραμα καὶ τὸ ἀγνότερον δᾶγμα τῶν νέων Ἀθηναίων, τῆς νέας πόλεως. Δὲν φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ οὔτε Ἀκρόπολις, οὔτε Παρθενῶν, οὔτε Ὀλυμπεῖον, οὔτε κανὲν ἀρχαῖον κτίριον. Τὰ μάρμαρα τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου δὲν εἶνε χαλκώχρα ὅπως τὰ τῶν ἐνδοξῶν ἐρείπιων ἄλλ' εἶνε μάρμαρα νέα, λευκότερα, λαμπρότερα, τὰ ὁποῖα τόσο ἀρμονικὰ συνδυάζονται, μετὰ τὸν κυανοῦν ἀττικὸν οὐρανόν. Ἐδῶ δὲν βλέπεις πλέον τὸ παρὸν ἐν θόβῳ ἔχεις ἐνώπιόν σου τὸ παρὸν ἐν δλῆ του τῆ ζωῆ καὶ τῆ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ ἐκ τούτου ἀναπλάττεις τὸ μέλλον τῆς νέας αὐτῆς φυλῆς, ἡ ὁποία, κατοικοῦσα ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ παρ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως τοῦ Περικλέους, κατῴρωσε νάνασθησῃ νέας Ἀθήνας, ὠραίας, εὐτα προσώπου, χωρὸς γιγαντιαίους βήμας πρὸς τὴν ἀκμὴν. . .

Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν μού κάμνει πάντοτε ἡ λεωφόρος Πανεπιστημίου, — αὐτὴ κυρίως ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς νέας πόλεως. Νά σας εἶπω τὴν ἀληθειαν, πολλακίς ἀνεθῶν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ρεμβάσας πρὸ τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ἀναπλάσας τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον, ἀπηλίπισθην καὶ εἶπα, ὅτι οἱ νεώτεροι δὲν θὰ κατορθώσωμεν ποτὲ οὔτε μακρόθεν νὰ το προσεγγίσωμεν. . . Ἄλλ' ὅταν, χωρὶς νὰ βλέπω πλέον τὴν Ἀκρόπολιν, ἔχω ἐμπρὸς μου τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου, αἱ ἐλπίδες μου ἀναπτέρονται. Συλλογίζομαι, ὅτι μόλις παρήλθον ἐβδομήκοντα ἔτη, ἀφότου ἔωμεν ἐλεύθεροι. Συλλογίζομαι, ὅτι πρὸ πενήτηκοντα ἀκόμη ἐτῶν ἡ νέα πρωτεύουσα τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου ἦτο ἄθροισμα ὀλίγων οἰκίσκων, ἀνταξίω πολιχνῆς, καὶ ὡς μόνον κόσμημα εἶχε τὴν φύσιν

τῆς καὶ τὰ ἀρχαῖά τῆς μνημεῖα. Συλλογίζομαι, ὅτι οἱ λαοὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνακύπτουν καὶ προοδεύουν, καὶ ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμάτων παρήλθε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Συλλογίζομαι, ὅτι ὁ λαός, ὁ ὁποῖος εἰς τόσο ὀλίγον διάστημα χρόνου κατῴρωσε νάνασθησῃ πρωτεύουσαν μετὰ ὁδοῦ τόσο μεγαλοπρεπείᾳ, σημαντικὰς καὶ πλούσιας, ὅσον ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου, εἶνε λαός μετὰ ζωῆν καὶ μετὰ μέλλον. Συλλογίζομαι τέλος, ὅτι θὰ ἔλθῃ πάλιν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Νεαὶ Ἀθηναῖαι προοδεύουσαι τόσο ταχέως καὶ σταθερῶς, θάμιλλῶνται πρὸς τὰς ἀρχαίας, καὶ τὰ κτίριά των δὲν θὰ ἐντρέπονται διὰ τὴν γειτνίασιν τοῦ αἰωνίου Παρθενῶνος. Ὅχι παρέλθῃ πολὺς ἀκόμη καιρὸς, διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο ἄλλα θὰ κατορθωθῇ. Εἶμαι Ἕλλην' καὶ κατὰ μού το λέγει βθεῖα μᾶλλον εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὁσάκις διέρχομαι τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου. . .

Καὶ τώρα ἄς ἀρχίσωμεν τὸν περίπτον μας εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ἡ ὁποία τόσο αἰσιόδοξος σκέψεις μᾶλλον ἐνέπνευσεν. Ἄς ἀρχίσωμεν, — διότι ὅσα εἶπον σήμερον, εἶνε μόνον ὁ πρόλογος.

ΦΑΙΔΩΝ
ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ (*)
ΤΖΩΝ ΣΤΟΥΑΡΤ ΔΩΣΩΝ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΘΟΠΙΟΣ

Σήμερον θὶ σας παρουσιάσω μίαν ἄλλην ἐξοχότητα τοῦ παιδικοῦ κόσμου. Εἶνε ὁ Τζῶν Στούαρτ Δώσων, ὁ μικρότερος ἄλλ' ὄχι ὁ ὀλιγώτερος ἐνδοξὸς ἠθοποιὸς τῆς Ἀγγλίας.

Ἡξεύρω πολλὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς δραματὰ καὶ εἰς κωμωδίας, καὶ τῶν ὁποίων ἡ μεγαλύτερα διασκεδάσις εἶνε νὰ κάμνουν εἰς τὸ σπῆτι ἐν αὐτοσχέδιον θέατρον καὶ νὰ συναθροίζον τοὺς συγγενεῖς των καὶ τοὺς φίλους των, διὰ νὰ τα θυμάσων καὶ νὰ τα χειροκροτήσων ὡς ἠθοποιούς. Διὰ τοῦτο ἐλπίζω, ὅτι μετὰ μὲν ἕνα ἐνδιαφέρον θάναγνώσετε σήμερον τὰ περὶ τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει παρομοίαν εὐχάριστην ἄλλ' εἰς πολὺ εὐρύτερον κύκλον, καὶ θαυμάζεται δημοσίᾳ καὶ χειροκροτεῖται, ὑποκρινόμενον πρωτεύοντα πρόσωπα εἰς τὰ μεγαλύτερα θέατρα τοῦ Λονδίνου.

Ὁ πατήρ τοῦ μικροῦ Δώσων ἦτο δικηγόρος καὶ δημοσιογράφος, ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς περιφήμου «Σαββατιαίας Ἐπιθεωρήσεως». Ἀργότερα ἐγίνεν ἠθοποιός, καὶ διέπρεψε μάλιστα. Ἄλλὰ προσβληθεὶς ὑπὸ δεινῆς ἀσθενείας, ἐμει-

ναν εἰς τὸ κρεβάτι πολὺν καιρὸν, καὶ ἐπὶ τέλους, πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπέθανεν, ἀφήσας τὴν οἰκογένειάν του, — σύζυγον καὶ τέσσαρα μικρὰ παιδιά, — σχεδὸν εἰς πλήρη πτωχείαν. Τότε ὁ μικρὸς Τζῶν ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ τάλαντον, τὸ ὁποῖον ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τοῦ γονεῖς του, — διότι καὶ ἡ μήτηρ του διεκρίθη ἄλλοτε ὡς ἠθοποιός, καθὼς διακρίνεται σήμερον καὶ ἡ θεία του, ἡ Καίτη Φίλλιπς, — καὶ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφία του. Ἐπαρουσιάσθη λοιπὸν εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ἀμέσως ἡ ἐπιτυχία ἐπέστρεψε τὴν εὐγενῆ του πρᾶξιν, οὕτως ὥστε ὄχι μόνον χρήματα ἀφθονὰ ἤδυνήθη νὰ κερδίσῃ, ἀλλὰ καὶ δῶρα τιμητικὰ, καὶ ὑπό-

Τζῶν Στούαρτ Δώσων.

λψιν καὶ δόξαν, — τὰ ὁποῖα δι' ἓνα καλλιτέχνην ἐκ γενετῆς ἀξίζουσι βέβαια πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰ χρήματα!

Τῷόντι, ὁ Τζῶν Στούαρτ Δώσων εἶνε καλλιτέχνης ἐκ γενετῆς. Εἰμπορεῖτικα νὰ εἴπῃ ὅτι ἐγεννήθη ἠθοποιός. Μολις εἶνε τώρα ἕνδεκα ἐτῶν, καὶ ὅμως ὄχι μόνον ἀπαγγέλλει μετὰ καθάραν καὶ γλυκεῖαν φωνήν, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ εἰς ὅλον τὸ θέατρον, ὄχι μόνον τονίζει καὶ ὑποκρίνεται εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἀλλὰ καὶ τὸ σπουδαιότερον, διδάσκει τὰ μέρη τοῦ μόνου τοῦ, δηλαδὴ τὸ παῖδι ὅπως τὸ ἐννοεῖ αὐτός, χωρὶς νὰ τοῦ το διδάξῃ κανεὶς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μόνον οἱ μεγάλοι καλλιτέχνηται κατορθώνουν σήμερον!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπητοὺς ὀλοῦς τοῦ Τζῶν Στούαρτ Δώσων, εἶνε ὁ Ἄλγης εἰς τὸ δράμα «Λογικὴ Γυναικὸς». Δὲν εἰμπορῶ τώρα νὰ σας διηγηθῶ ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράμα-

τος ὅς εἰς λέγω μόνον ὅτι ὁ Ἄλγης εἶνε μονογενὴς υἱὸς πλουσίου κυρίου, μετὰ πολὺ ὠραῖον χαρακτήρα. Ὁ μικρὸς Δώσων τὸν ὑπεκρίθη μετὰ μοναδικὴν ἐπιτυχίαν καὶ ὁσάκις ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τὴν ὠραίαν καὶ σοβαράν του φυσιογνωμίαν, μετὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ του παράσθημα καὶ μετὰ μίαν κομφοτάτην στολὴν ἀπὸ μαῦρον βελούδον, μετὰ πλατὺ κολλάρον καὶ μετὰ ἀνοικτὸν λαίμοδέτην, — ἀπαράλλακτα ὅπως τὸν βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία ὡς Ἄλγην τὸν παρουσιάζει, — ἐχαιρετίζετο πάντοτε μετὰ ἐκρήξεις ἐνθουσιωδεστάτων χειροκροτημάτων.

Ἄλλη ἐπιτυχία τοῦ Τζῶν Στούαρτ Δώσων ὑπῆρξεν ὁ «Μικρὸς Ἐὐσολφ».

Εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα δράματα τοῦ διασημοῦ νοθηγοῦ συγγραφέως Ἐρρίκου Ἴψεν. Ὁ μικρὸς Ἐὐσολφ παρουσιάζεται ὡς παιδίον καχεκτικὸν καὶ ἀνάπηρον, μετὰ παράδοξον καὶ σχεδὸν ἀκατάληπτον χαρακτήρα. Ἄ, δὲν ἦτο διόλου συμπαθητικὸς αὐτός ὁ χαρακτήρ εἰς τὸν μικρὸν Τζῶν! Καὶ ὅμως τὸν ἐπαίξε μετὰ τὴν τέχνην, ἐφάνη κατανοήσας τὸν συγγραφέα τόσο καλά, ὥστε οἱ θεαταὶ ἐμειναν καταγοητευμένοι καὶ αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν τὰ μεγαλύτερα ἐγκώμια διὰ τὸν μικρὸν καλλιτέχνην.

Ἄλλ' ὁ μεγαλύτερος θρίαμβος τοῦ Δώσων ἦτο βεβαίως ὅταν ὑπεκρίθη τὸν μικρὸν Χάρρυ Γῶλμερ, εἰς ἓν ὠραῖον δράμα, τὸ ὁποῖον ἐγράψεν ἡ κυρία Βέριγκεν ἐπὶ τῆ βάσει ἐνὸς μυθιστορήματος τοῦ μεγάλου ἀγγλοῦ συγγραφέως Καρόλου Δίκενς. Τὸ δράμα τοῦτο ἐπαίχθη καὶ εἰς τὸ Σάνδρινχαμ, τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς πριγκιπί-

(*) Ἴδε «Διάπλασι» 16 καὶ 23 Ἰαν. ἐ. ἔ.

σης τῆς Ουαλλίας καὶ τῶν ὑψηλῶν ἐπισκεπτῶν τῆς. Ὁ Δῶσον ἐχειροκροτήθη πολὺ ἄλλ' ἔσχε καὶ μίαν ἀπογοήτευσιν : δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ καθόλου τὴν πριγκίπισσαν τῆς Ουαλλίας! Καὶ ἰδοὺ διατί : Ὅσο ἦτο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ παρίστανεν, οὔτε μίαν φορὰν δὲν ἐτόλμησε νὰ κυττάξῃ νὰ τὴν ἴδῃ. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ μέρος του, τὸν ἐπῆραν ὅπῃ ἐκεῖ, καθὼς καὶ ὅλα τὰ παῖδια. Καὶ ὅταν μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἡ πριγκίπισσα τὸν ἐζήτησε διὰ νὰ τον συγχαρῆ, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς εἶχε φύγῃ... Φαντασθῆτε τὴν λύπην του, ὅταν τὸ ἔμαθε ὕστερα! Μόλις παρηγορήθη μὲ τὰ δῶρα καὶ μὲ τὰ γλυκίσματα, τὰ ὅποια τοῦ ἔστειλεν ἡ πριγκίπισσα!

Διότι, σημειώσατε, ὁ μικρὸς Τζῶν ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γλυκίσματα, καὶ εἰς τὸ κ. α. μ. α. ρ. ἰ. ν. του, ὅταν ἐνδύεται ἢ ἐκδύεται κατὰ τὰ διαλείμματα, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ὀλοὺ γλυκίσματα τρώγει. Ἄλλως τε τὸν ἐκκαλοῦντο καὶ οἱ θαυμασταὶ του, οἱ ὅποιοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γλυκίσματα τοῦ στέλλουν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως, ὅτι ἐκτὸς τῶν πραγμάτων ποῦ τρώγονται, τοῦ χαρίζουν καὶ ἄλλα ἢ τὰ ὀποῖα τρώγουν. Οὕτω ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν λαμπρῶν δῶρων, τὰ ὅποια ἔχει ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του ὁ Τζῶν Στούαρτ Δῶσον, κανὲν δὲν ἀγαπᾷ τὸσον, ὅσον τὸ καλλιτεχνικώτατον κουτάλι, τὸ ὅποῖον τοῦ ἔχαριεν ἡ Ἐλένη Τέρρυ, ἡ ἔξοχος ἠθοποιὸς, ἡ ὅποια διακρίνεται διὰ τὴν πρὸς τὰ παῖδια ἀγάπην τῆς.

Ὁ μικρὸς Δῶσον ἀγαπᾷ πολὺ καὶ τὰ ζῶα. Εἰς τὸ σπίτι του τρέφει καὶ ἐπιδεικνύει ὑπερῆρως δύο χελώνας καὶ ὀλόκληρον στρατεύμα λευκῶν ποντικῶν. Εἶνε παιδίον ζωηρὸν, εὐθυμον, ἀπροσποίητον, πλήρες ἀγάπης. Ὁ πρώτος θρίαμβος δὲν τον ἔκαμε καθόλου ὑπερήφανον, καὶ διατηρεῖ ὅλην τὴν ἀφέλειαν τῆς ἡλικίας του. Πηγαίνει εὐχαρίστως εἰς τὰς συναστροφάς, — ὅπου εἶνε περιζήτητος, διὰ τὴν ἔξοχον τέχνην, μὲ τὴν ὅποια ἀπαγγέλλει ποιήματα μεγάλων ποιητῶν καὶ ὑπεραγαπᾷ τὰ παιγνίδια, προπάντων τὰ ὑπαίθρια. Ἀλλὰ τὸ ἀξιοθαύμαστον παρ' αὐτῶ, εἶνε ἡ θερμότης ἀγάπης τὴν ὅποιαν τρέφει πρὸς τὴν σπουδὴν. Πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸ Σχολεῖον, καὶ τώρα μελετᾷ πολὺ διὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις καὶ νὰ ἐπιτύχῃ μίαν ὑποτροφίαν εἰς τὸ Christ's Hospital, τὸ ὅποῖον εἶνε ἱερατικὴ Σχολή, ὅπως ἡ ἰδική μας Ριζάρειος. Διότι τὸ ὄνειρον τοῦ μικροῦ ἠθοποιοῦ — μὴ σας φανῆ πικρᾶνον! — εἶνε νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν ἱερεὺς. Δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον νὰ το κατορθώσῃ, μὲ τὴν θέλησίν του καὶ μὲ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὰ γράμματα. Ἀλλὰ καθόλου δύσκολον καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ παρ' αὐτῶ ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδιο

φυΐα, ἡ πρώτη του κλίσις, καὶ νὰ μείνῃ ὀριστικῶς εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ἡ ἐπιτυχία του ἀπὸ τώρα εἶνε ἐξησφαλίσμένη. Ὡστε εἰμπορεῖ οἱ μικροὶ μου ἀναγκῶσται, οἱ ὅποιοι ἀναγινώσκουν σήμερον τὰ κατὰ τὸν ἐνδοξον συνομιληκὰ των, νὰ τον ἀπαντήσουν ἀργότερα εἰς τὴν ζωὴν των καὶ νὰ τον χειροκροτήσουν ὡς μεγάλον καὶ διάσημον ἠθοποιόν. Ἴσως μάλιστα καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου πιθανὸν νὰ ἔλθῃ καμμίαν ἡμέραν καὶ νὰ δώσῃ ὀλίγας παραστάσεις, — ὅπως τὸ ἔκαμν ἔως τώρα τόσο μεγάλοι ἠθοποιοί : ὁ Ρώσσης, ὁ Κοκλέν, ἡ Σάρρα Βερνάρ καὶ τελευταίως ἡ Ἐλεονώρα Δουζέ!

ARTEMIS ΔΑΣΙΚΟΥ

Ο ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

[Ἱστορικὸν Διήγημα]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 50)

Τρομερὰ τότε ἐπῆλθον συμφοραὶ τὸ ψῦχος καὶ ἡ ἐρήμωσις ἐστέρησαν τὸν στρατὸν τῶν τροφίμων, τῶν πάντων ἢ πεινᾷ τον ἠρᾶνιζε, καὶ ἐπρεπεν, ἄνευ κναβολῆς, νὰ ὀπισθοχωρήσῃ διὰ μέσου ἄγρον καὶ χιονοσκεπῶν χωρῶν.

Ἐκαστὸς ἐδίδειεν ὅπως ἠθύναντο καὶ μάλιστα ἀπέμειναν ἐκ τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων λείψανά τινα ἐν τάξει θαδίζοντα καὶ πειθορχοῦντα εἰς τοὺς στρατηγούς των. Ὁ Ροκάνας ἦτο μετὰ αὐτῶν ἠνῆκεν εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν ὅποια ἔργον εἶχε νὰ πασχολῆ τοὺς Κοζάκους, ἵνα μὴ καταστρέψουν τοὺς ἀσθητῆρας καὶ μεμονωμένους στρατιώτας ὅτινες ἐπορεύοντο πρὸ αὐτῆς.

Ἡμέραν τινὰ ἔσπευδον νὰ διαβῶσι μικρὸν ποταμὸν καὶ διὰ νὰ μὴ τοὺς προφθάσουν οἱ ἐχθροὶ, ἀπειραθήσαν νὰ ναντινᾶζον εἰς τὸν ἀέρα τὰς ἀψίδας καὶ τὰ ὑποστηρίγματα τῆς ξυλίνης γέφυρας, διὰ τῆς ὁποίας διήλθον ἄλλα τὰ πυριτιδοῦχα βαρέλια εἶχον τοποθετηθῆ τὸσον βεδιασμένως, ὥστε ἡ ἐκपुरσοκρότησις δὲν ἐπέφερε τὸ ποθυμένον ἀποτέλεσμα, ἂν καὶ τὰ τόξα κλονισθέντα ἐξέκλυον, ἡ ὅλη γέφυρα ὅμως ἐκρατεῖτο ἀκόμη καὶ ὑπεστηρίζετο τὸσον στερεῶς ὡς ἕνός στύλου, ὥστε οἱ ἐχθροὶ δὲν θὰ ἤρουν νὰ τὴν ἐπισκευάσουν καὶ στερεώνοντες αὐτήν, νὰ διέλθουν μετ' ὀλίγον ἀσφαλῶς.

Ὁ στρατηγὸς, βλέπων ὅτι ἡ σωτηρία τὸσον στρατιωτικῶν ἐξήρτατο ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν τῆς γέφυρας αὐτῆς, ἀπεφάσισε νὰ ποστειλῇ μερικὸς σκαπανεὺς διὰ νὰ ρίψουν τὸν στῆλον ἐκεῖνον, καὶ τοιοῦτο τρόπος νὰ παρασυρῆ ὀλόκληρος ἡ γέφυρα. Καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως ἠτοιμάζοντο οἱ διαταχθέντες σκαπανεὺς νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴν, ὁ ἐχθρὸς καταρθάνει ὀλονέν, πλησιάζων εἰς τὴν ἀπέναντι ὀχθητικὴν ἀμέσως ἄρχεται σφοδρῶτατο πυρὸς, πρὸ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς σκαπανεὺς

θὰ ἠμποροῦτε νὰ νῆξῃ καὶ νὰ φθάσῃ ζῶν εἰς τὸν ὀλέθριον στῆλον ὅθεν ἐξ ἀνάγκης ἀπερασίθη ἡ ἀμυντικὴ ὀπισθοχωρησις. Ἀλλ' ἔξαρνα βλέπων στρατιωτικὴν ριπτόμενον εἰς τὸν ποταμὸν μὲ πέλεκυν ἐπὶ τοῦ ὤμου τὸν βλέπουν βυθιζόμενον καὶ πάλιν εὐθὺς ἀναφαινόμενον. Ἡ γενεῖάς του, ἡ μακρὰ γενεῖάς του, ἐμαρτύρει, ὅτι οὗτος ἦτο παλαίμαχος σκαπανεὺς, ἠρωτικὸς θυσιαζόμενος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων. Ὁλόκληρον τὸ τάγμα ἀκολουθεῖ ἐταστικῶς διὰ τῶν βλεμμάτων του τὸν κολυμβητὴν τὸ περι αὐτὸν ὕδωρ παφλάζει καὶ ἀναβράζει, ὑπὸ τῶν βροχηδῶν ριπτομένων σφαιρῶν ὁ γενναῖος ὅμως σκαπανεὺς δὲν πτοεῖται, δὲν ἀποδειλιά, προχωρεῖ θαρραλέως μετὰ ὑπερνηρώπους τέλος προσπάθειας πλησιάζει, ἀναδίνει ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ στύλου, καὶ μὲ ὀλίγα βαρέα κτυπήματα τοῦ πελέκειος του καταρπίπτει τὴν μακροθῆν ἀκραίαν μὲν φαινομένην κατὰ τὰ τρία τέταρτα ὅμως καταστραμμένην ἐκείνην δοκὸν ἀμέσως ἡ δίτοξος γέφυρα καταρρεῖ, πίπτει εἰς τὸν ποταμὸν, τὸ ὕδωρ ἀναπηδᾷ μὲ φοβερὰν πάταγον καὶ συγκαλύπτει ἀνυψούμενον τὸν ἀνδρεῖον σκαπανεὺν.

Μετ' ὀλίγας ὅμως στιγμὰς τὸν βλέπουν ἀνακλιπόμενον ἐκ τῶν συντριμμάτων καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὴν ὀχθὴν. Πάντες ἀμέσως, ἐξαλλοὶ ἐκ χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ, σπεύδον πρὸς αὐτόν, τείνουσ τὰς χεῖρας, ἐνθαρρύνοντες τὸν κολυμβητὴν, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος στρατηγὸς καταβαίνει μέχρι τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ... ὅπου κατὰπληκτος βλέπει τὸν Ροκάναν μὲ μίαν μεγάλην γενεῖάδα, κρεμαμένην ἀπὸ τὸν πώγωνά του.

«Τί εἶνε αὐτὰ πάλι, τῷ λέγει, καὶ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ μασκάρημα;

— Εἶμι ἐγὼ, εἶπεν ὁ Τυμπανιστῆς, ἐγὼ ὁ Ροκάνας, εἰς τὸν ὅποιον εἶχατε ὑποσχέθῃ, ὅτι θε νὰ μου δώσουν τὸν Σταυρὸν, σὰν θὰ βγάλῃ γενεῖα τὸ πηγούνι μου!... Νὰ με λοιπὸν, ποῦ ἔκαμα γενεῖα, καὶ θαρρῶ πως εἶνε ἀκαπσοα!... Ἐμπρός, ἐμπρός λοιπὸν! Μὴ θαρρηθε, ὅτι περιμένω χρήματα, μὴ νομίζετε πῶς εἶμι τόσο φιλοχρήματος : μὲ τὸ ναπολεβὸν σας ἐκεῖνο ἐβγῆκαν τὰ γενεῖα, ὅπως καθὼς τὰ βλέπετε.

Ὁ στρατηγὸς ἐνοήσας τὰ πάντα, ἀπέμεινεν ἐκπληκτος τὸσον ἐκ τοῦ μεγίστου θάρρους του, ὅσον καὶ ἐκ τῆς εὐφυΐας του. Συνεχάρη τὸν Ροκάναν, τείνων πρὸς αὐτὸν ἀνδρικῶς τὰ τὰ τὴν χεῖρα, καὶ παραυθὺς εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν θέσιν, τῷ ἔδωκε τὰ διάσημα τοῦ Σταυροῦ τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, τὰ ὅποια ὁ ἴδιος ἔφερεν εἰς τὴν κομδιοδόχην του.

Ἀφ' ἐκείνης τῆς ὥρας ὄχι μόνον οἱ παλαίμαχοι τῶν ἐπιλέκτων τοῦ συντάγματος ἐχαίρειζον τὸν Ροκάναν μετ' ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχιτυμπα-

νιστῆς δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τὸν διδάσκῃ τὸν ρυθμὸν τῆς τυμπανοκρουσίας, τύπτων αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων μὲ τὴν μεγάλην λυγίνην ράβδον του.

[Fr. Soulié] I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΦΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Μίαν ἡμέραν ὁ Κινέζος Λη μου εἶπε τὴν ὥραιάν αὐτὴν προοίμιαν τῆς πατρίδος του :

« Ἡ ὑπερῆφανεια κοιμάται μὲ Χρυσοῦ Στέφανον ἄλλ' ἡ αὐτάρκεια μὲ ἀπλοῦν βαμβακερὸν σκουφρον »

Μία Ἐνηνευμένη Ἑλληνοπούλα, ζῶσα μέσα εἰς τὴν Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας, ἐνθυμίζεται αἰωνίως μετὰ πόθου τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδαν τῆς πατρίδος τῆς :

Πῶς λέγεται τὸ αἶσθημα τοῦτο, Νοσταλγὲ Ἑλλην;

Διάλογος μετὰξὺ δύο φίλων τῆς Διαπλάσεως :

— Τί ψάρια παράγει ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα.

— Τί ἄλλο ἀπὸ μπαρμποῦνια ;

— Καὶ χρυσόψαρα !

O ANANIAS

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπὸς : Μόλις ἐγγραφεῖν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 2.000 νέου συνδρομητὰ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς « Διαπλάσεως » θυξήθη κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκασέλιδον με τὴν ἴδιαν συνδρομήν.

[E] Εἰς πάντα ξεσπαθώνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δῶρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Εὔσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεῖντες συνδρομηταὶ

Δ'. ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Μαρία Μάσκου (ἐξεσπάσθη καὶ ἐνεγράφη 6 συνδρομητὰς), Π. Οικονομῶπουλος (1), Πηνελόπη Γ. Μοσκοβίτου (1), Μυστικὴ Φωνὴ (1), Εὐάγγελος Γ. Μεσολοκῶς (1), Βασίλειος Χ. Ψαραυτῆ (1), Νικόλαος Γ. Δρακοντασιδῆς (1), Ἐλένη Σκλάβου (1), Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου (1), Παναγιώτης Ν. Ζερβός (1), Σοφοκλῆς Γ. Σουμμελίδης (1), Χαράλαμπος Χαραλάμπης (1), Λευκοσία τῆς Κύπρου (1), Εὐθύμιος Σ. Λόντος (1), Ἀδαμαντία Γεωρ. Βεντουράτου (1), Μίσιος Κλ. Καμίτσος (1), Σταῦρος Δ. Χούρσογλου (2), Τερψιθέα καὶ Ἀλέξανδρος Γ. Σαρτίσης (1), Ἐνηνευμένη Ἑλληνοπούλα (1), Μαρίκα Ἀθ. Σαλιάρη (1), Μεσομένη Στυλ. Μουσοῦρου (1), Εὐφροσύνη Γ. Καμπουρόγλου (1), Τρυφανάκη (1), Δημ. Π. Ραζινοτάσιος (1), Θεόδωρος Γ. Καραγιάννης (1), Νικόλαος Γ. Παπαδημητρίου (1), Ἀλέξανδρος Μαυροδίνης (1), Κώστας Ἀρ. Καρτάλης (2), Ἰσαβέλλα Εὐθυμ. Λεονάρδου (1), Πάγγελος Γ. Βαλασάκης (1), Συνεταιρισμὸς Σμύρνης, διὰ τῆς Σαμιακῆς Σημαίας (1).

Ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου συνδρ. . . 198
Ἐκ τοῦ σημερινοῦ " " " " " " 38

Ἐν ὄλῳ νέου συνδρομητὰ : 236

[Ἔπεται τὸ Ε' Δελτίον.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, παλῶκαῖδο, ἔσπασες τὴν κούκλα τῆς ἀδελφῆς σου ;
— Γιατί ἦταν ξανθὴ.
— Καὶ πῶς ἦταν ξανθὴ ;
— Ἐμένα δὲν μ' ἀρέσουν ἡ ξανθές.
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Τυδώου ;

Ὁ Καθηγητῆς : — Ὡστε, βλέπετε, ὄχι μόνον ἀμαρὰ, ἀλλὰ καὶ κάθε μηχανήμα εἰμπορεῖ νὰ κινηθῇ διὰ τοῦ ἤλεκτρισμοῦ.

Ἐνακ μαιητής : — Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ, κύριε καθηγητᾶ ;
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ζηλοῦ τοῦ τῆς Διαπλάσεως ;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ πρότασις τοῦ Ἀρχιζελίου Ἀκούσατε : Ἐμασθε, ἀγαπητῆ Διαπλάσις ; Προχθές ὁ δάσκαλος μου εἶπε, πῶς εἶμι ὁ πιὸ φρόνιμος μαθητῆς τοῦ Σχολεῖου καὶ μου ἔδωκε τὸ Μετάλλιον τῆς φρονιμάδας καὶ τὴν Μεγίλην Ταϊνίαν τῆς ἐπιμελείας. Ἐταὶ καθὼς γίγναται τὸ μεσημέρι ἐντὸς οἴκου, βλέπω ἕνα παιδί ἐπὶ τῆς θάλασσης νὰ πνίγεται ὅπως ἦσαν ὄριμ ἀμέσως καὶ το βγάλῃ ζωντανὸν. Κατόπιν, ἐπειδὴ ἦσαν βρεγμένα τὰ ρούχᾶ του καὶ κρύου, τοῦ ἔδωσα τὰ δικὰ μου ποῦ ἦσαν στεγνά Ἱ Βιβία. . . (Μαὶ καὶ τὴν Μεγίλην Ταϊνίαν, Ἀρχιζελίου ;) Ἀπαρακάτω χάρισα δύο παιδιὰ πῶς ἐμάλωσαν, καὶ πῶς κάτω ἐλευθέρωσα ἕνα πουλάκι πού το ἔθαυνα ἐντὸς δύο μάχης. « Ε, δι' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀξίζω 6 Εὔσημα πολὺάριστον, ἀρ' οὐ ἔδωσες 2 εἰς τὴν Ἀνακατοσοῦραν, ἡ ὅποια μόνον τὴν Ταϊνίαν καὶ τὸ Μετάλλιον ἤρε ἐντὸς Σχολεῖο ; Ὁ πῆς ἴσως : « Τ' ἀξίζεις. . . Καταργᾶς, ἔγλω πού σου χρειάζεται ! » Συμφωνῶ, ἀλλὰ ἔλα πού δὲν το δίνεις αὐτὸ τὸ εὔλο, ἐν ᾧ καὶ διὰ τὸ συμφέρον μου καὶ διὰ τὸ συμφέρον τῶν ἄλλων σου φίλων, ἔπρεπε νὰ το φτάω ! Καὶ ἰδοὺ πῶς :

« Ὅπως ἀπονέμεις εὔσημα διὰ τὰ καλά, οὕτω πως ἔπρεπε νὰ πονέμεθ καί. . . πῶς τὸ λέγοντο τὸ ἀντίθετον τοῦ Εὐτήμου ;. . . ἄς εἶνε, αὐτὸ τὸ βολεσκαι ; τῶρα πρὸς στιγμὴν ἄς το εἰπόμεν *Μέλαν Σῆμα* ἢ [M] — λοιπὸν νὰ πονέμεθ [M] διὰ κάθε παρακοήν μας, ἀπροσεξίαν μας, ἀμελείαν μας, φευδῶς μας, σφάλμα μας τελοσπάντων, καὶ ἕκαστον [M] νὰ ἔχη τὴν ἰδιότητα ἀκυρότην, νύμωρον καὶ ἀπὸ ἐν [E]. Ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ ἔχων 20 [E] καὶ 8 [M] — (8 ἀπὸ 20 ἴσον 12) — αὐτὸς νὰ ἔχη μόνον 12 [E].

« Ὑπόθεσε, ὅτι εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ἡ μὲν Τσοῦχτρα λαμβάνει 20 [E] ἐγὼ δὲ 25 [E]. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ σου ἔστειλα καὶ δύο ἢ τρεῖς Πνεύμα. Ἀσκήσεις κλεμμένες ἀπὸ ἄλλα περιοδικὰ, σοῦ ἔστειλα Παιδικὰ Πνεύματα καὶ ἐπιστολάς εἰς τὸ ἴδιο χαρτὶ γραμμένα, σὲ ἠρώτησα διὰ πράγματα πού μας εἶπες χίλις φορές, δὲν ἀνιπέδωσα τὰ σταλέντα μοι τε-

ράδια Μ. Μυστικῶν, σοῦ ἔγραφε ἡ μητέρα μου ὅτι εἰς τὸ σπίτι ἔκαμα μίαν μεγάλην ἀταξίαν κτλ. κτλ. Δὲν νομίζεις λοιπὸν ὅτι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐτήμων ἡ Τσοῦχτρα πρέπει νὰ ἔχη πολὺ ἀνωτέραν θέσιν τῆς ἰδικῆς μου, ἄς ἔχω ἐγὼ 25 [E] καὶ αὐτὴ μόνον 20 ; »

Λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, πῶς σας φαίνεται αὐτὴ ἡ πρότασις τοῦ συναδέλφου σας ; Τὴν εὐρίσκετε ὀρθὴν καὶ δικαίαν ; Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἤξεύρω ἀκόμη ἄ, θὰ τὴν ἐφαρμόσω ἢ ὄχι γενικῶς. Ἀλλ' ἡ χάριν δοκιμῆς, τὴν ἐφαρμόξω σήμερον ἐπὶ τοῦ Ἀρχιζελίου. Τοῦ δίδω λοιπὸν [E] διὰ τὴν ἐπιστολήν του, καὶ [M] διότι. . . εἶχε ἐσχίσθη νὰ σημεῖωσῃ τόπον διαμονῆς καὶ χρονολογίαν. Πῶς ;

Ὁ Ἀνανίας, *Μαθητῆς τῆς Ἀστρονομίας*, δὲν ἔχει μουστακία, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι δὲν τὰ ἐπιτρέπει. . . ἡ ἡλικία του. Μὴ τον βλέπετε ἔτσι ψηλό ; εἶνε πολὺ νέος ἀκόμη. Ἐλαθὲ τὴν μουσικὴν πού μου ἔστειλες καὶ μου ἤρσες πολὺ, ὅταν ἡ Ἀγάπη τὴν ἔπαίξεν εἰς τὸ πιάνο

Κ' ἐγὼ, *Ἰόνιον Πέλαγος* [E] δὲν ἀγαπῶ αὐτὰ τὰ παῖδια, τὰ ὅποια οὐδὲν ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον ἔχουν ἀπὸ τὰ παιγνίδια, καὶ εἰς αὐτὰ ὄλον τὸν χρόνον των κατασπαταλῶντα δὲν ἐννοῦν ὅτι τοιοῦτοῦτος τίποτε δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ γίνουν. Ἀπμονοῦν, καθὼς λέγεις, ὅτι ἡ πατρὶς ἀπὸ αὐτὰ περμένει χεῖρα βοηθείας, καὶ ὅτι εἰς αὐτὰ οἱ γονεῖς των ἔστραμμένας ὄλας τὰς ἐπιπέδας των.

Ἀστρε, Μειξέ. (Φ. Α. Φ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐτίλεξα. Καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐν Λεύκωμᾳ Μ. Μυστικῶν μὲ χρωματιστὰ τετράδια θὰ εἶνε ἔξοχον. Δι' αὐτὸ θὰ τυπώσω ἕως ἀργότερ Μικρὰ Μυστικὰ διαφόρων χρωμάτων, ρόδινα, πρσίνα, κόκκινα, τεφρὰ, κίτρινα, ἰσχροα κτλ. κτλ. Ὅθ εἶνε τρέλλα !

Χρυσόρα Πακωλέ, ἔδοξαί μοι τὴν ἀδελφὴν σου μετὰ χαρᾶς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃ ἡ ἴδια, καὶ ὄχι μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, διότι τὸ ἔχει ἄλλη φίλη μου.

Πριγκίπισσα Ἐλις [EE] διὰ τὴν ὥραιον τῆς περιγραφῆς τοῦ ταξιδίου σου. Μοῦ ἤρσες πολὺ, προπάντων τὸ μέρος πού περιγράφεις τὴν εἰς Σμύρνην ἀξίην σου μετὰ τὸςωνετιῶν ἀπουσίαν. Ἀλλὰ τί κρίμα νὰ μὴν ἔλθῃς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπως ἐσκόπευες ! Πίστευσε ὅτι θὰ σ' ἔδωκα μὲ μεγάλην μου χαρὰν. — Διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν σου σὲ συγχωρῶ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μου γράψῃς τόσα συχνά.

Νὰ σε πῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἀμαρτίαν μου, *Τελευταία Λελιδῶν*, πολὺ παράξενον μοῦ ἐράνην πού δὲν ἤρσες τὸν κωνιστὴν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας, σὺ ἡ ὅποια ἀνεκάλυψε τὸν Πῦρ εἰς εἰρήνην, ἡ ὅποια δὲν ἦτο μαγικὴ ! Τὶ ἀνάποδα πράγματα εἶνε αὐτὰ ; — Κατενοουσαιαμὸς ὁ κ. Φαίδων μὲ ὄσα γράφει. Ἀλλὰ νὰ ἤξευρες μὲ τι ἐνδιαφέρον ἀναγινώσκουν καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Περιπέτους σου !

Ἀρίστη Σ. Σκυλίτση, χαίρω πολὺ πού ἀπεράσισες νὰ μου γράψῃς ἄλλὰ δυστυχῶς καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα πού προτεινέεις ἀνήκουν εἰς ἄλλους ; στείλῃ μου λοιπὸν νέα πρὸς ἐκλογὴν καὶ γράψε μου συχνά, χωρὶς κανένα δισταγμόν.

Ἄν δὲν γράψῃς, πῶς θὰ μάθῃς ;

Σκυλίτση εἶπε ἴσως [E] οὗτος τὸ ἐν συμβαίνει οὔτε τὸ ἄλλο. Ἀπλοῦστατα, βλέπεις περισσοτέρως ἀπαντήσεις πρὸς κορίτσια, διότι τὰ κορίτσια μου γράφουν συχνότερα καὶ ἐκτενέστερα ἀπὸ τὰ ἀγόρια. Πάρε παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου πόσον καιρὸν μὲ ἀρῆσαι χωρὶς ἐπιστολήν ;

Γορδιε [E] μοῦ ἤρσεν ἀνεκτὰ ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα πού μου ἔστειλες. Ἄν εἶνε ἔργον μάστα τῆς φαντασίας σου, σὲ συχαίρω, καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ κάμῃς καὶ ἄλλας Μαγικὰς Εἰκόνας καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλῃς.

Λεοβιδῶν Ἀνθος, ἔχεις πολὺ ἄδικον. Δὲν σε εἶχα ἐσχίσθη, ἀλλὰ οὐδέποτε γράφω πρώτη. Ἀπαντῶ μόνον εἰς τὰς ἐπιστολάς πού μου γράφουν.

Ποταμὲν Ἐδρότα, εὐρίσκω πρακτικῶς τὴν ἰδέαν σου. Εἰμπορεῖς κάλλιστα νὰ συνεννοηθῆς μὲ ἄλλους ἐκ τῶν ἐν Πειραιεὶ συνδρομητῶν μου γνωρίζεις, καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃς.

Τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας τοῦ δούφυλλαδίου, πρώτη πρώτη μου ἔστειλεν ἡ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὶ ἔπειτα ὁ Κρητικός τῆς Σταυρήρας, ὁ Ἀριεὺς ἡ Μιράντια, ἡ Ἐρμυθρὰ Θάλασσα, ὁ Διήτης ἡ Μαγευμένη Ἀκτίς, ὁ Ἀστροποταμίτης ([E] διὰ τὴν τεχνικωτάτην ἀνακατάστασιν) ἡ Φιλοπατρις Ἰάς, ἡ Πάλλουσα Καρδία, τὸ Σκουλήκι τῆς Γῆς ἡ Θεοπαίαιος τῶν Μουσῶν, τὸ Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ ὁ Ἄημ. Π. Κάρκας, ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα (μὲ τίποτε δὲν τῆς ἐφευρέσει) ὁ Δοξίας, ὁ Πονηρός Δαίμων, ὁ Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας, ὁ Ροβέρτος Γωσκάροδος, ὁ Μέλας Διάβολος, ἡ Τσοῦχτρα, ἡ Καλλιγρόη Σταίκου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀδοπαδοὶ πληροφοροίαι: ἡ Σφίγξ τῶν Θηβῶν ἔρωτᾷ τί ἔγινεν ὁ Ἀνθυμικός Μενεξῆς; διατί δὲν γράφει πλέον; — ἡ Ἄροσθ Βερρίτσα ἀσπάζεται τὸ Φωτοβόλον Ἀστρον — ἡ Μαγευμένη Ἀκτίς ἀσπάζεται τὸ Σκουλήκι τῆς Γῆς — ὁ Δοξίας, ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα, ἡ Θεοπαίαιος τῶν Μουσῶν, ἡ Ἐρμυθρὰ Θάλασσα, ὁ Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας, ἡ Τσοῦχτρα, καὶ ἄλλοι πολλοί, μου γράφουν κατενθουσιασμένοι μὲ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις τοῦ Ἀρχιζιζανίου, τὸ ὅποιον συγχαίρου θερμότητι: — ὁ Μυτιληναῖος Ἀρίων δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδὸς προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει τὴν πρώτην του ἐπιστολὴν (εἰς τὴν ὅποιαν βεβαίως θὰ τῷ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του.) Ζητεῖ δὲ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Γερμανὸν Λέσβιον — ὁ Μέλας Διάβολος, ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Μουσουργοῦ — ἡ Τσοῦχτρα ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἀνακτισοῦραν.

Ἐγκρίνουδα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Θεαγέντη ([Δ. Ν. Δ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον] [E] διὰ τὴν ὀριζοτάτην ἐπιστολὴν σου) ἀναμένω τὰς Πν. Ἀσκήσεις. Ἐπάθην τοῦ Λεωνίδα (I. K.) Ἀετική Περισερῶν (Π. Α. αὐτὸ ἐξέλεξε ὑπερυψηλιωτῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) καὶ Ποιμενίδα τῆς Ἰδης (χωρὶς ἀρχικὰ)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: Ἡ Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου μὲ τὴν Ἰριδα, Ναυτοπούλαρ καὶ Λευκὴν Καμέλιαν — ἡ Θεοπαίαιος μὲ τὴν Κήρη τοῦ Ζαλόγγου, Πριγκίπισσαρ τοῦ Ἀχρινῶ, Ἀθῶν τῆς Αἰγίνης καὶ Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Καθηρέος μὲ τὸν Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Περεῶ — ὁ Πικ-Νικ μὲ τὴν Βαρβέλλαν Ἀμαζόνα, Ἀνθεμίδα, Τσουκρίδα τῆς Τερψιθέας καὶ Ζαπκίδα — ἡ Ἰονικὴ Ἀκτὴ μὲ τὴν Ἐλένην Λουκάτου, Ἐτοιμορόπου Οἰκίαν καὶ Ἰωάννην Μαρκέτη — ὁ Κόδρος [E] μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Κνανόλενον Σημαίαν, Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας — ὁ Τριχυμώδης Μαλέας μὲ τὴν Σαβερίαν Κανελλοπούλου, Α. Σ. Θεοδοσίου, Ἀλεξάνδρον Πανοργανοπούλου, Μ. Ἠλιάδον, Β. Λέλη, Π. Σακελλάριον, Β. Δαμάσκον καὶ Β. Κισσὸν (μέλη τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου ἡ Ἑλπίς) — ἡ Μικρὰ Ἰάτρισσα μὲ τὸν Τίδον τῆς Νυκτός, Ναυτοπούλαρ, Μικρὰ Πανίστραρ, Μέλανοσαν Καλλιτέχνιδα καὶ Τζάμον Ἀνακατωμένον — ὁ Ἀργυρικός Δράκων μὲ τὸν Κόδρον, Πατριὸν Σπουροίτην, Μακρολέλεκαν καὶ Ἄδν Κολοκῦθαρ Πάτερην — ἡ Ἀεροναυτοπούλα μὲ τὸν Ἀγγερινόν, Ἡρασιον, Μολαίην καὶ Τί με μέλει — ὁ Γλαῦκος μὲ τὴν Ναυτοπούλαρ, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα καὶ Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας — τὸ Ταπεινὸν Ἰον [E] μὲ τὸν Ἄδν Κολοκῦθαρ Πάτερην

καὶ Ποιτὸν Στρατιωτῆν — ἡ Στρούμπουλη Χορεύτρια μὲ τὸν Ἄδαν, Ἑλληνικὴν Ἄνα γνάστιν καὶ Ἐομεράδαν — τὸ Ἀχολὸ Περικτῆρ μὲ τὴν Πένθημον Κυπάρισσον, Ἑλληνοπούλαρ καὶ Ἐφορίωνα — ἡ Πρωτόστειρος Μέλισσα μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσα, Φιλέρημον Ἰον καὶ Ἑλίαν Γένουθεν — ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας μὲ τὸν Ἀγγερινόν καὶ Ναυτοπούλαρ — ὁ Τίδος τοῦ Πηλίου μὲ τὴν Τελευταίαν Χελιδόνα, Ναυτοπούλαρ καὶ Ζουρλομαρδύαν — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μὲ τὸ Ἀγκάθικαι Πριγκίπισσαρ τοῦ Ἀχρινῶ — ὁ Μικρὸς Κατεργάρας μὲ τὴν Ἰριδα, Ἀνεμοστρόβιλον, Γαλλικὴν Σημαίαν καὶ Τετραπέρατην — ἡ Γλυκεῖα Καρδία μὲ τὴν Ναυτοπούλαρ, Ἰάγαν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα — ὁ Παρσιγέβελος μὲ τὸ Ἀρχιζιζανίον, Ναυτοπούλαρ, Γλυκεῖαν Ἑλίδα, Λούσαν καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμισοκλέα [E] — ἡ Τσοῦχτρα μὲ τὸ Ἀρχιζιζανίον καὶ Σαμιακὴν Σημαίαν — ἡ Καλλιγρόη Σταίκου μὲ τὸ Ὀρατὸν Τριανταφυλλάκι, Ἄνθος τῆς Ἀθήνης, Μικρὸν Κατεργάτην, Ποταμὸν Ἐδρόταν, Φάλοταρ [E] καὶ Πίρ-Πάφ — ὁ Ἐθνικός Ἰγμον μὲ τὸν Ρὰς Ἀλούλαν, Ἰωάννην Μαρκέτη, Ἄντιγόνην Ἰατρίδου, Ἐτοιμορόπου Οἰκίαν [E] καὶ Πεινασμένον Ἀύκον.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλικῶ ἐπέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰππότην Μαρτζουράν (εἶδα τοὺς ὑπολογισμοὺς σου, οἱ ὅποιοι μου ἐράνησαν πολὺ περίεργοι) Ν. Α. Χριστοφίδην (ἔστειλε, καὶ ἀναμένω τὸ ψευδώνυμον) Ἀπόστολον Ι. Μαρῖνον (ἔστειλε 4 τετράδια) Φύλλον Τριανταφυλλῶν (ἔστειλε) Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (ἔχει καλῶς) Μαρῖαν Α. Καλλιπικίου, Φιλοπατρίδα Ἰάδα ([E] διὰ τὸ τετράστιχον σου ἔστειλα ἐκ νέου τὸ ἄν) Ζοφερόν Μεσαίωνα (ὁ Ὄδηγός τὰ λέγει διαίως πρὸς τὸ τετράστιχον, καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω πῶς συνέβη τὸ λάθος: ἴσως ἀπληθύνετο εἰς κανένα ἔχοντα τὸ ἴδιον ἐπώνυμον μὲ σέ: ἀλλὰ δὲν περρίζει, θὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἰριδα καὶ δὲν θὰ παραξενευθῆς ἐὰν θὰ λάθῃ τὸ τετράστιχόν σου) Σοφὸν Πιττακὸν, Μαρῖαν Α. Λοῖζου, Στρούμπουλην Χορεύτριαν (ἡ Ἑλληνικὴ μένει τώρα εἰς Ἀμίσησαν) Κόμητα τῆς Ἐρμουπόλεως, Βελισσάριον Μυλωνῶν (ἔστειλε) Θεοπαίαιδα τῶν Μουσῶν ([EE] διὰ τὴν ὥρασαν καὶ πρωτότυπον περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς σου) Ἀγγορολογιώτατον (ἔπραξες τὸ καθήκον σου εἰς τὴν περιστασίαν ἐκείνην, καὶ σε συγχαίρω [E] διὰ τὴν πρὸς τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας ζωγραφικὴν σου) Ἀνεμοστρόβιλον (δέκτον τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἄμα γράφω) Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ (ἡλιότυποι οὗ, διατί ζεσπαθῶνουν κ' ἐκεῖ διαρκῶς: ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν τοὺς ἐπαρουσιάσθῃς εὐκαιρία νὰ ἐγγράψουν καὶ σέ) Ἡμερον Περισερῶν, Ναιάδα ([E] διὰ τὴν ἐνθουσιωδὴν ἐπιστολὴν σου) Γ. Κ. Στράτον (ἡ μετὰφρασις ἐλήθη) Βασιλέα τῶν Ἀγθῶν (καμμίαν τοιαύτην κατηγορίαν δὲν ἔχω καὶ τὸ εὐγλωττα ἐπιγεγραμμένα ἦσαν περιττά) Ἰγπολαίτα ([EE] διὰ τὴν εὐγενεστάτην σου πρᾶξιν ἤμην βεβαία ὅτι κάποια καλὴ μου φίλη θὰ εὐρίσκειτο νὰ ἐγγράψῃ καὶ φέτος τὴν ἀγαπητὴν συνδρομητρίαν, τὴν ὅποιαν ἐνέγραψε πέρους ὁ Φιλέλλην Μικρασίτης) εὐχὴ καὶ πάλιν!) Ροδοφατισμένην Ἄσιν (θὰ ἦτο ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Παπαδοπούλου) Φεγγαβολὴν Ἀγγούλαρ ([EE] διὰ τὴν ὥρασαν γραφὴν) Ἐθοφορίωνα, Γλυκεῖαν Ἑλίδα, Λοζίαν (ἐλήθησαν) Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας (ἐλπίζω ὅτι τὴν εἶσαι ἐντέλως καλὰ) Δείριον (χαίρω πῶς ἀπεφάσισες: νὰ χρησιμοποιοῦσῃς τὸ ὄρατόν σου ψευδώνυμον δὲν σε εἶχα λησμονήσει βεβαίως) Μέλανα Διάβολον (ἔμπρός σου) τὸ περιμένω) Παρσιγέβελον, Βρετανικὸν Ἀστῆρα Ἐθνικὸν Ἰγμον κτλ κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς εἰλαβη μετὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου θάπανησῶ εἰς τὸ πρῶστοχέ. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Μαρτίου
79. Δεξίγριφος.
Μίαν λέξιν πῶς ζητεῖ, δύο γράμματα ἂν ζώσουν,
Παρεισθῆς ἕνα πουλὶ ἰσχυρὸν θὰ φανερώσω.
80. Συλλαβόγριφος.
Μὲ δύο νότες μουσικῆς
Κ' ἕνα γράμμα ὡς οὐρά,
Μίαν πόλιν εἰρημορεῖς
Νὰ μας κτίσῃς μὴ χαρὰ!
81. Στοιχειόγριφος.
Βγαίνω ἀπὸ τὸ στόμα σου μ' ἂν ἕνα γράμμα,
Σὺ προσκολλώμην καὶ πολὺ δυσκόλως μ' ἀποβάλλεις.
82. Αἰνίγμα.
Ζῶν τὸ ἀρσενικόν μου
Πόλις δὲ τὸ θηλυκόν μου.
83. Ἀναγραμματισμός.
Εἶμαι πόλις τῆς Ἀσίας ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Παρεισθῆς ἔστη Ἀρκαδίαν, ἄλλην πόλιν θάπανησῃς.
84. Ἀκανόνιστον.
85. Σύνθετον Κλιμακωτόν.
86-88. Ἀδτεία Παροράματα.
89-91. Μεταμορφώσεις.
92. Δογοποιήσιον.
93. Φωνεντόλιπον.
94. Γρίφος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, Ἐναντὶ Χρυσόσπληαιωτίσεως
Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Φεβρουαρίου 1899
Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 8

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

Ἄκρα σιωπῆ καὶ ἡσυχία. Δὲν ἤκουες ἄλλο, παρὰ τὸν ψιθυρὸν τοῦ κύματος, καθὼς ἐκτυποῦσεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀ ρ γ ο ν α ὕ τ ο υ, καὶ κάθε τὸσον, κατὰ διαστήματα ἰσόχρονα, τὰς φωνὰς τῶν φρουρῶν.

Ὁ Ρογήρος ἐκρεμάσθη ἀπὸ ἐν σχοινίον, τὸ ὅποιον εἶχον ἐτοιμάσθῃ ἐπίτηδες, ἐγλύστρησε σιγὰ-σιγὰ καὶ εὐρεθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως καὶ ὁ Βιλλαμπούας. Ἦρχισαν νὰ κολυμβοῦν καὶ οἱ δύο... Ἀλλὰ εἶπε διότι ὁ σκαπανεύς, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔκαμε κάποιον θόρυβον καθὼς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἶτε διότι ὁ φρουρὸς ἔτυχε προσεκτικώτερος καὶ ὀξυδερκέστερος τοῦ συνήθους, μόλις οἱ θραπέται εἶχον προχωρήσῃ ὀλίγα μέτρα, ἔξαφνα ἠκούσθη μία τουφεκία, καὶ μία σφαῖρα ἐσφύριξεν εἰς τ' αὐτὰ τῶν.

Ἀμέσως, ὡς διὰ μαγείας, ὄλαι αἰ κουσασταὶ ἐγέμισαν ἀπὸ στρατιώτας, ἀνήφθησαν δάδες, καὶ σωστὴ συμπυροκρότησις, βροχὴ σφαιρῶν, ἔπεσε κατὰ τῶν δύο συντρόφων.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ φοβηθοῦν ἐκεῖνοι, ἐκολύμβησαν μὲ μεγαλῆτερον ἀκόμη σθένος, καὶ κατόρθωσαν νὰ φθάσουν μαζὶ μέχρις ἐνὸς ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ βρικίου ἀγκυροβολημένου ἀρκετὰ πλησίον τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ ἐπίσθησαν ἀπὸ τὸ πηδάλιον καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι, κρατοῦντες καὶ τὴν ἀναπνοὴν τῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀπὸ ὄλα τὰ πολεμικὰ ἐρρίφθησαν λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν. Μία ἐξ αὐτῶν ἐπλησίασε τὸ βρικιον καὶ ἠρώτησεν ἂν εἶδαν κανένα. Ὁ πλοίαρχος ἀπήνητησεν, ὅτι ἐξαπέστειλε καὶ αὐτὸς μίαν λέμβον, καὶ ὅτι ὄλοι οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπρόσεχαν καλά.

Ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐνόμιζαν πλέον ὅτι ἐγλύτωσαν, ὅταν ἐν τυχαίον περιστάτικόν, μᾶλλον ἀστείον, τοὺς κατέστρεψεν. Ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐνὸς ναύτου, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττεν ἐπάνω εἰς τὸ βρικιον, ἐξέφυγεν ἐξ ἀπροσεξίας ἡ πίπα του, καὶ ἔπεσεν ἴσα-ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ σκαπανεύος. Ἡ πίπα ἦτο ἀρκετὰ βαρετὰ καὶ ἐπι-

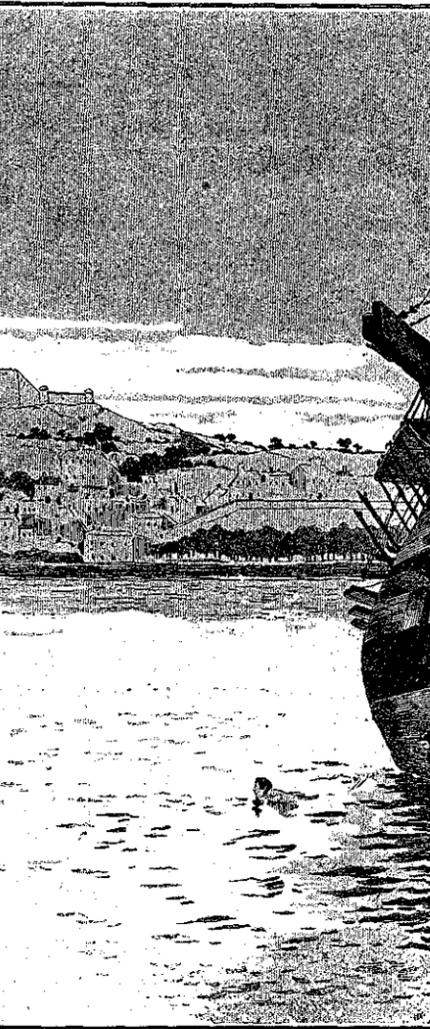
πτεν ἀπὸ ὕψηλά ὁ δὲ Βιλλαμπούας, εἰς τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ κτύπημα, δὲν ἠμάρτυσε νὰ συγκράτησῃ μίαν κραυγὴν πόνου.

Ἀμέσως ἡ λέμβος, ἡ ὁποία ἐφευγεν ἤδη, ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ συνέλαβε τοὺς δύο δυστυχεῖς, ἐξηνητλημένους πλέον καὶ ἀνικάνους νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς.

Μόλις ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἀ ρ γ ο ν α ὕ τ η ν, τοὺς ἐπῆραν καὶ τοὺς ἐκλείσσαν εἰς τὴν εἰρκτὴν, διὰ τὰς τοὺς τιμωρῆσων διὰ τὴν ἀποτυχῶσαν ἀπόπειράν των.

Ἄν ἡ συνήθης ἐπὶ τοῦ πλοίου ζωὴ ἦτο μαρτύριον, φαντασθῆτε τί ἦτο ἡ ζωὴ μέσα εἰς τὴν εἰρκτὴν. Ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐξηλλοθον συντριμμένοι καὶ ἐλεεινοί, ἀφ' οὗ ἀπέτισαν τὴν ποιήν των.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶχον παραιτηθῆ τῆς ἰδέας νανακτῆσων τὴν ἐλευθερίαν των μὲ κάθε τρόπον, καὶ ὀλονεν ἐζητοῦσαν νέον σχέδιον δραπετεύσεως. Τώρα ὁμως τὸ πρᾶγμα ἦτο δι' αὐτοὺς πολὺ πλέον δυσκολώτερον καὶ σχεδὸν ἀκατόρθωτον. Οἱ δεσμοφύλακες τοὺς ἐβέβλεπον μὲ ὄλως ἐξαιρετικὴν αὐστηρότητα. Ποτὲ σχεδὸν δὲν τοὺς ἄφιναν μόνους, καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτός καὶ τῆς ἡμέρας ἤρχοντο νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἦσαν ἐκεῖ, τοὺς ἐψαγναν, ἐξήταζαν τὰ τοιχώματα τοῦ ὑποστρώματος. Ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἦσαν πλέον ἀπελπισμένοι ὅτι οἱ δεσμοφύλα-

Εὐρέθη εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως καὶ ὁ Βιλλαμπούας. (Σελ. 61 στήλ. α'.)